

DONALD TRUMP'IN İKİNCİ DÖNEMİNİN NATO'YA OLASI ETKİLERİ

NİSAN 2024 Sayı:36

BİR AŞK-NEFRET İLİŞKİSİ: DONALD TRUMP ve NATO “Donald Trump’ın İkinci Döneminin NATO’ya Olası Etkileri”

Amerika Birleşik Devletleri’nin (ABD) nevi şahsına münhasır 45. Başkanı Donald Trump, kasım ayında yapılacak başkanlık seçimlerinde Cumhuriyetçilerin adayı olarak yeniden oy pusulasındaki yerini almış durumdadır. Böylelikle milyonlarca Amerikan seçmeni de 1956 yılından sonra ilk kez bir başkanlık seçiminde rövanşa tanıklık edecektir. 2020 seçimlerinin nihai sonucuna ulaşılmasının ne derece uzun ve dramatik bir süreç sonunda gerçekleştiği hepimizin malumudur. 6 Ocak olayları, Donald Trump’ın dava süreçleri, 2022 ara seçimleri, Doğu Avrupa ve Orta Doğu’da yaşananları göz önünde bulundurduğumuzda bu seçimlerin teşkil ettiği önemi anlamak oldukça elzemdir.

Dış politikanın, bir münazara alanı şeklinde, Amerikan başkanlık seçimlerinde kampanyaların başlıca odak noktalarından biri olarak karşımıza çıkması sık rastlanan bir durum değildir. Nihayetinde ekonomi, düzensiz göç ve bilumum ihtilafli sosyal başlık bulunurken dış politika, Amerikan seçmenin oy verme davranışında kısıtlı bir etki alanına sahiptir. Ancak bu durum 2024 yılında önemli bir dönüşümle karşı karşıyadır. İki yılını geride bıraktığımız Rusya-Ukrayna Savaşı’nın ve altı ayını geride bıraktığımız İsrail-Filistin Savaşı’nın Avrupa kıtasına getirdiği güvenlik tehdidi, ABD’nin savaşa ayırdığı yüklü mali destek ve önümüzdeki sürecin belirsizliği bu dönüşümün başlıca sebebidir. Neticede savaş, Amerikan siyasetinde günden güne artan partiler arası kutuplaşma alanlarından biri olarak nasibine düşen payı almaktadır. Artık, İsrail için olmasa da Ukrayna için yapılacak yardımların hem niteliği hem de niceliği Kongrede ciddi bir şekilde tartışma konusu olmaktadır. Seçimlere yaklaştıkça Cumhuriyetçi Kongre üyeleri yardımların -karşılıksız- doğasını sorgulamakta, eleştirmekte ve nihayetinde engellemektedir. Hal böyle olunca 2024 seçimlerinden çıkacak sonuç, Amerikan halkının olduğu kadar Avrupa’nın da başlıca gündem konusu haline gelmiş durumdadır.

Donald Trump, hiç şüphesiz yaptığı açıklamalar ve oluşturduğu hitabet tarzıyla bahsi geçen tüm bu ihtilafli süreçten bağımsız düşünemeyeceğimiz bir siyasi aktördür. Pek de uzak olmayan bir tarihte, Rusya’yı, savunma katkı paylarını ödemeyen NATO üye ülkelerine “ne istiyorlarsa onu yapmaya” teşvik edeceğini söylemesi, yaşlı kıtada en hafif tabirle ciddi bir infiale sebep olmuştur. Amerikan siyasetinde infiratchılık düşüncesinin halen güçlü bir karşılık bulduğunu gösteren bu sözler, NATO ve üye ülkeleri için durumun hafife alınamayacak bir seviyeye geldiğini göstermiştir. Seçimin ufukta belirlediği şu günlerde, olası bir ikinci Donald Trump döneminin ve bir iç politika aracı olarak kullandığı infiratchı söylemin, NATO için olası

etkilerini dikkatle incelemek fevkalade önem kazanmıştır.

Donald Trump ve NATO Karşı Karşıya: İlk Dönem

Donald Trump’ın olası bir ikinci başkanlık döneminin NATO üzerinde yaratacağı etkiler konuşulurken aslında şu anki gündemin yeni olmadığına dikkat etmek gerekir. Trump, henüz ilk dönemi başlamadan önce, NATO’nun temellerini, seleflerine kıyasla daha fazla sarsmıştır. Seçim süreci boyunca, ABD’nin taşıdığı mali yükün Avrupalı müttefikleriyle karşılaştırıldığında “adaletsiz” olduğundan yakınmıştır. Tabii ki NATO’nun uzun geçmişine bakıldığında bu söylemin yeni bir

haber niteliği taşıdığını söylemek pek mümkün değildir. Ancak NATO'nun terörizmle giriştiği mücadele hakkında yeterince çaba göstermediği üzerinden "modası geçmiş" olarak nitelendirmek büsbütün farklı bir durumdur. Dahası, NATO'nun kurucu antlaşmasında yer alan 5. maddenin uygulanmasının bahsi geçen müttefikin "bize karşı mali yükümlülüklerini yerine getirip getirmediğine", bilhassa da NATO'ya karşı "gayri safi yurt içi hasılasının yüzde 2'si hedefini" karşılayıp karşılamadığına bağlı olacağını öne sürmesi, oldukça endişe verici bir söylem olmuştur. Bir Amerikan Başkanı'nın yaşlı kıtanın koruyucu kalkanına böylesine temelden saldıran cümleler seçmesi Oval Ofis içinde tartışılmış olacak ki Başkan Yardımcısı Mike Pence, Şubat 2017'deki Münih Güvenlik Konferansı'nda yaptığı konuşmada "Amerika Birleşik Devletleri NATO'yu güçlü bir şekilde destekliyor ve bu transatlantik ittifakına olan bağlılığımızda tereddütsüz olacak" açıklamasında bulunmuştur. Nihayetinde Trump -önceki şüphe uyandıran yorumlarının aksine- NATO'nun "geçerliliğini yitirmediği" ifadesini kullanmıştır (Pothier ve Vershow, 2022:1). Bu, ani "u dönüşü" İttifak açısından olumlu bir gelişme gibi görünse de söylenen artık söylenmiştir.

Donald Trump gerek adaylık sürecinde gerekse görevine başladığı ilk aylarda NATO'nun geçerliliğine, terörle mücadelede etkinliğine ve ülkesine olan mali yükünün adaletsizliğine dikkatleri çekmekten kaçınmamıştır. Ne var ki Trump'ın NATO hakkında olumlu açıklamalarda bulunduğu ve yönetiminin NATO'ya yönelik savunma taahhütlerini yerine getireceğine dair güvenceler sunduğu zamanlarda yaşanmıştır. Gelgelelim bu savunma taahhütlerini müttefiklerinin yeterince ödeme yapıp yapmadığı şartına bağlamaya başkanlık

süresi boyunca devam etmekten de geri durmamıştır. Üstelik bu "kısasa kısas" bakış açısını adaylık sürecinde olduğundan daha açık bir şekilde gerçekleştirmiştir. Nihayetinde Trump, 2018 NATO Zirvesi'nde bu kısasa kısas bakışını söyleme dökerek pekiştirmiş ve şunu açıkça ifade etmekten de geri durmamıştır: "Amerika Birleşik Devletleri'nin NATO'ya bağlılığı çok güçlü ve çok güçlü olmaya devam ediyor, ama öncelikle... harcamaya hazır oldukları para miktarı yüzünden." (Benitez, 2019:187). İşte bu "ne ekerseniz onu biçersiniz" minvalinde anlaşılabilir sözler, Donald Trump'ın ilk döneminde -hatta bugün bile- NATO'ya yönelik bakış açısının somut bir tezahürü olarak görülmelidir. Kendi hitabet tarzını da yansıtacak bir şekilde söylemin şekli ve vurgusu olumlu görünürken kastettiği anlam ise adeta "aba altından sopa gösteren" yumuşak başlı bir tehdittir.

%2 Söylemi: Muhatap Avrupa Mı Yoksa İç Siyaset Mi?

Donald Trump'ın NATO'nun bütçesine yönelik yorumlarının ne anlam ifade ettiğini okuyabilmek için öncelikle bu %2'lik katkı meselesinin ne olduğunu anlamak önemlidir. NATO gibi geniş çaplı bir İttifakın faaliyetlerini etkin bir şekilde yönetebilmesinin yegâne yolu bütçesinin sağlıklı bir şekilde finanse edilmesidir. İttifak, kuruluşundan itibaren üyelerinin ortaklaştığı bir savunma harcamaları finansmanına sahiptir. Buradaki asıl önemli nokta bu finansman mevzusunun rakamsal olarak belirlenmesi ihtiyacıdır. Bu ihtiyaç, ilk olarak 2006 yılında ortaya atılmış olsa da resmileşmesi 2014 yılında gerçekleşmiştir. 2006 yılında NATO Savunma Bakanları tarafından kabul edilen "ülkelerin gayri safi yurt içi hasılasının %2'si" kuralı, 2014'te gerçekleşen Kırım'ın Rusya tarafından ilhakı sonucunda bir taahhüt haline gelmiştir. Bunun dışında, aynı dönemde Orta

Doğu'da yaşanan geniş çaplı istikrarsızlığın etkisini de yadsımamak önemlidir. Tüm bu gelişmelerin ışığında, 2014 yılında NATO Devlet ve Hükümet Başkanları, İttifakın askeri hazırlığının sürekliliğini sağlamak amacıyla ulusal gayri safi yurt içi hasıllarının %2'sini savunma harcamalarına ayırmayı kabul etmiştir (NATO, 2024).

%2'lik katkı, meselenin kâğıt üzerindeki kısmı bundan ibarettir. Ne var ki, durumun fiili karşılığı bundan farklıdır. Sonuçta, İttifakın tüm üyeleri bu taahhüdü yerine getirmemektedir. NATO'nun (Lu, 2024) verilerine baktığımızda, 2023 yılı itibarıyla yalnızca on bir NATO üyesi ülke, NATO üyelerinin gayri safi yurt içi hasıllarının %2'sini savunmaya harcama hedefine ulaşmış durumdadır. Polonya, Amerika Birleşik Devletleri, Yunanistan, Estonya, Litvanya, Finlandiya, Romanya, Macaristan, Letonya, Birleşik Krallık ve Slovakya bu hedefi gerçekleştiren üyeler arasındadır. Lüksemburg, Belçika, İspanya ve Türkiye ise, bu hedefe en uzak dilimde bulunan üyeler arasındadır. Gelgelelim üyelerden hedefi tutturmak gibi bir zorunluluğun beklenmediği de gayet açıktır. Nitekim NATO, üyelerinin aidatlarıyla ya da abonelik ücretleriyle geçinen bir yapıda değildir. Bu nedenden ötürü üyeler NATO'ya para borçlu değildirler. Taahhüdün ölçütü tamamen üyenin isteğine bağlıdır. Zaten NATO da antlaşma metinlerinde, bu katkı paylarını karşılamayan üyelerine herhangi bir cezai yaptırım öngörmemektedir (Le Monde, 2024).

Meselenin NATO tarafında durum bundan ibaretken ABD halkında bu yorumların nasıl bir karşılık bulduğu konusu da önem arz etmektedir. Nihayetinde Donald Trump şu an bir seçim yarışında bulunmaktadır. Kitlelerin kendisine oy vermesi için

muhtelif konularda söylemler gerçekleştirebilir. Her seçim atmosferinde olduğu gibi bu söylemlerin bir eyleme dönüşmesi şart değildir. Kazandıktan sonra daha önce söylediklerinizi yumuşatmanız veyahut gündeminizden kaldırmanız da olasılıklar dahilindedir. Seçim sonrasına yönelik görüşleri daha sağlam bir zemine oturtmak için de bakmamız gereken önemli kaynaklardan biri halk yoklamalarıdır. Böylelikle, bu yoklamalar Donald Trump'ın NATO ile ilgili söylemlerinin Amerikan halkı nezdinde ne derece karşılık bulduğunu bize gösterecektir.

Gallup (2024) tarafından yapılan araştırmaya göre, Trump'ın yorumlarının öncesinde ve sonrasında toplanan röportajlarda Amerikalıların NATO hakkındaki görüşlerinin benzer olduğu ifade edilmektedir. Araştırmada, Amerikalıların yüzde 47'si ABD'nin NATO'ya olan mevcut bağlılığını sürdürmesini isterken, yüzde 20'si ise ittifaka verilen desteğin artması gerektiğini düşünmektedir. Bu arada yüzde 16, ABD'nin NATO taahhütlerini azaltması gerektiğini düşünürken, yüzde 12'si de ABD'nin NATO'dan tamamen çekilmesini tercih etmektedir. Ayrıca Rusya'nın Ukrayna'yı işgal etmesinden ve İttifaka iki yeni üyenin eklenmesinden bu yana, Amerikan halkının ABD'nin NATO'ya bağlılığının düzeyi hakkındaki görüşlerinin çoğunlukla değişmediği görülmektedir. Çoğunluğun mevcut taahhütlerin tutarlı tutulmasını veya artırılmasını istediği açık bir şekilde görünmektedir. Tüm bu söylemleri ve verileri bir arada düşündüğümüzde Donald Trump'ın muhatabının hem Avrupa hem de Amerikan seçmeni olduğu çıkarımını yapmamız pekâlâ mümkündür. İlk dönemde yaptığına benzer bir şekilde Avrupalı müttefiklerine "elinizi taşın altına sokun" derken öbür taraftan da seçmenin

“Önce Amerika” algısına hitap etme çabasında olduğu açıkça ortaya çıkmaktadır. Bundan dolayı %2’lik katkı paylarına yönelik söylemi hem Joe Biden’ın liderliğine hem de onun yönetimine yapılan bir eleştiri olarak görülmelidir. Nitekim bu iki taraflı okunması mümkün söylemleri somut örneklerle desteklemek gerekirse ilk olarak, Donald Trump bir açıklamasında, sözlerinin müttefiklerine yönelik bir “müzakere taktiği” olduğunu belirtmiştir (Le Monde, 2024). Trump’ın kampanya sözcüsü Jason Miller ise yaptığı açıklamada, Donald Trump’ın başkanlığında Avrupa’nın barışçıl olduğunu ancak Joe Biden başkan yardımcısı ve şu anda başkan iken “ölümün ve yıkımın” Avrupa’ya yayıldığını söylemiştir. Miller, “Başkan Trump, müttefiklerimizden ödeme yapmalarını talep ederek NATO harcamalarını artırmalarını sağladı, ancak Joe Biden, Amerikalı vergi mükelleflerinden yararlanmalarına izin verme kararına geri döndü. Savunma harcamalarını ödemediğiniz zaman daha fazla savaşla karşılaşmanıza şaşıramazsınız” ifadelerini kullanmıştır (New York Times, 2024).

Donald Trump ve NATO Karşı Karşıya: İkinci Dönem

NATO konusunda şüpheli olan ve NATO’nun genel yapısına ilişkin eleştirel söylemini sakınmayan Donald Trump’ın Beyaz Saray’a dönme ihtimali, Avrupa’da Washington’un askeri ittifaktan ve Avrupa’nın güvenliğinden kopabileceği yönündeki korkuları artırmaktadır. Bir yandan bu söylemlerin Trump’ın ilk döneminde de yapıldığından hareketle zannedildiği kadar endişe verici olmadığı düşünülebilir. Öbür yandan Rusya-Ukrayna Savaşı’nın ve yaşlı kıtanın ötesinde İsrail-Filistin Savaşı’nın doğurduğu güvenlik kaygılarının hesaba dahil edildiği bir durumda bu söylemlerin zannedildiğinden

daha fazla endişe verici olduğu da pekâlâ düşünülebilir. Peki tüm bu çok bilinmeyenli denklemin ortasında Kasım 2024’te gerçekleşebilecek bir başkan değişimi NATO gibi köklü bir örgütte neleri etkileyecektir? Bu soruya birisi uzak, bir diğeri ise daha olası görülen iki ihtimal üzerinden cevap verebilmek mümkün görünmektedir.

İhtimallerden uzak ve NATO’yu oldukça olumsuz etkileyecek olanı, hiç şüphesiz Donald Trump’ın -uluslararası ilişkilerde en hafif tabirle bir deprem yaratacak olan- NATO’dan çıkma kararı vermesidir. Başkanlığının ilk döneminde muhtelif uluslararası sözleşmeden veyahut antlaşmadan çekildiğini düşündüğümüzde bu korkutucu olasılığın üzerinde durulması ve sonuçlarının etraflıca düşünülmesi gerekmektedir. Her şeyden önce Amerika Birleşik Devletleri’nin olmadığı bir NATO, uluslararası ilişkiler temelinde “oksimoron” bir ifade olacaktır. Dahası, Amerika Birleşik Devletleri NATO’dan ayrıldığı vakit Avrupa’da, Afrika’da ve doğal olarak Orta Doğu’da varlığını sürdürme iddiasını tehlikeye sokacaktır. Muhtelif ülkelerdeki NATO üslerini ve personellerini de hesaba kattığımızda böyle bir kararın iki tarafa da etkisi tahmin edilemeyecek düzeyde ağır olacaktır. Hatta birçok NATO ülkesinin Rusya’yla veyahut Çin’le yakınlaşması da bu kararın doğal sonuçları arasında yer alma ihtimaline sahiptir. Ne var ki, NATO tarihi boyunca üyelikten çıkma yaşanmasa da kısmi bir çıkma durumu iki sefer yaşanmıştır. İlk önce Fransa, 1966 yılında NATO’nun askeri kanadından çekilmiş ve 43 yıl sonra örgütün askeri kanadına geri dönmüştür (Washington Post, 2009). Daha sonra ise Yunanistan, 1974 yılında Türkiye’nin Kıbrıs Barış Harekatı’na tepki olarak NATO’nun askeri kanadından çekilmiştir. Ne var ki Yunanistan, 1980 yılında Amerika Birleşik Devletleri’nin

diplomatik baskıları sonucu -Rogers Planı kapsamında- örgütün askeri kanadına geri dönmek zorunda kalmıştır (Directorate of Intelligence, 1982:6). Fransa ve Yunanistan'ın tüm bu süreçte NATO üyesi olmaya devam etmesinden ve yukarıda bahsi geçen olumsuzluklardan hareketle bugün Amerika Birleşik Devletleri'nin üyelikten çıkmasının neden uzak bir ihtimal olduğu anlaşılmış olacaktır. Buna ek olarak, geçtiğimiz yılın sonlarında geçirdiği bir yasa ile Kongre, Amerika Birleşik Devletleri'nin NATO'dan çıkma seçeneğini zorlaştırmıştır. İşbu yasa ile Amerikan Başkanının NATO'dan tek taraflı olarak çekilmesi yasaklanmış ve Amerika Birleşik Devletleri'nin örgüte katılımını sona erdirmek için Senato'nun üçte ikisinin onaylaması veya Kongre'nin karar alması şart koşulmuştur (Defense News, 2024).

İhtimallerden gerçekleşmesi daha olası görüneni ise, Oval Ofis'te oturan Donald Trump'ın NATO'yu "bütün üyeler eşittir ama bazıları daha da eşittir" bakış açısıyla görecektir. Böylece bu bakış açısı, NATO üyelerinin yaptığı savunma katkılarının örgüt yapısı içerisinde gittikçe dengesiz bir hal almasına sebep verecektir. Ülkelerin savaşın yaşandığı coğrafyaya uzaklığı, ekonomik yeterliliği ve savaş tehdidini algılama farklılıkları hali hazırda katkı paylarında makası açan etkenler arasında görülmektedir. Keza Polonya ile İspanya arasında "tehdit algısı" söylemleri, üzerinden yaşanan katkı tartışmaları bu duruma somut bir örnek olarak gösterilebilir (Washington Examiner, 2024). Dahası bu tartışmaların henüz bir Donald Trump başkanlığı gerçekleşmeden yaşandığı dikkatlerden kaçmamalıdır. Trump'ın, makamına yerleştikten sonra kuracağı "katkı hiyerarşisinin" müttefikler arasında güven sorunlarına sebep olması hiç de azımsanamayacak bir durumdur.

Donald Trump'ın seçilmesinin NATO'yu "doğrudan" etkileyebileceği iki ihtimalin ardından "dolaylı" bir ihtimalden de bahsetmek gerekir. Bu dolaylı ihtimal, Trump'ın sebep olacağı "katkı hiyerarşisinin" NATO'yu Ukrayna'nın geleceği konusunda oldukça çaresiz bırakacak olmasıdır. Hali hazırda birçok NATO üyelerinin Ukrayna'nın savunmasına ciddi derecede katkıda bulunduğu bir gerçektir. Ancak, Cumhuriyetçi kanun koyucuların seçimlerden önce dahi bu yardımlara koydukları engelleri düşündüğümüzde Trump yönetiminin işe başlar başlamaz Ukrayna'ya giden kaynakları tamamen keseceği ihtimali oldukça yüksektir. Böyle bir ihtimalin gerçekleşmesi durumunda, Ukrayna'nın diğer NATO üyelerinden aldığı kaynaklar ile Rusya karşısında göstereceği direnci sürdürmesi zorlaşacaktır. Nihayetinde, Donald Trump kendisini "savaşı bitiren lider" konumuna getirerek Ukrayna'yı taviz verdiği bir barış görüşmelerine götürmüş olacaktır.

Donald Trump seçilsin ya da seçilmesin NATO için bu gelişmelerin ışığında çıkarılacak ders oldukça açıktır. Bu ders, müttefiklerin birbirine duyduğu "güven" ve örgüt yapısının getirdiği "iş birliği" kavramlarında kendisini göstermektedir. Müttefikler birbirlerinin duyduğu endişeleri yapıcı ve etkili diyaloglar ile anlamalı ve örgütün yıllar boyunca getirdiği tecrübe neticesinde ele almalıdır. Yetmiş beş yıllık bir örgütün yapısını ve geleceğini birkaç siyasi söylemin belirlemesine izin vermeden ortak hareket etme tecrübesini korumalıdır. Savaş çığırkanlığını kullanmadan ama savaşın da somut bir gerçek olduğundan uzaklaşmadan savunmaya gerekli kaynak aktarımının yapılması ve her daim tehlikelere karşı hazır olunması son derece elzemdir.

Kaynakça

Benitez, J. (2019, January). US NATO policy in the age of Trump: Controversy and consistency. In *The Fletcher Forum of World Affairs* (pp. 179-200). The Fletcher School of Law and Diplomacy.

Defense News. (2024). *With eyes on Trump, Senate votes to make NATO withdrawal harder*. (Çevrimiçi)
<https://www.defensenews.com/congress/2023/07/19/with-eyes-on-trump-senate-votes-to-make-nato-withdrawal-harder/>

Directorate of Intelligence. (1982). *Greek-Turkish Relations: The Deadlocked Allies* (Çevrimiçi)
<https://web.archive.org/web/20170122021341/https://www.cia.gov/library/readingroom/docs/CIA-RDP83B00228R000100170005-5.pdf>

Gallup. (2024). *Americans Remain Committed to NATO, Critical of UN* (Çevrimiçi)
<https://news.gallup.com/poll/611261/americans-remain-committed-nato-critical.aspx>

Le Monde. (2024). *Trump explains recent NATO threats as a "form of negotiation"* (Çevrimiçi)
https://www.lemonde.fr/en/united-states/article/2024/03/20/trump-describes-recent-nato-threats-as-a-form-of-negotiation_6636346_133.html#

Lu, M. (2024). *Which Countries Meet NATO's Spending Target?* (Çevrimiçi)
<https://www.visualcapitalist.com/which-countries-meet-natos-spending-target/>

NATO, (2024), *Defence expenditures and NATO's 2% guideline*. (Çevrimiçi)
https://www.nato.int/cps/en/natohq/topics_49_198.htm#:~:text=In%202014%2C%20NATO%20heads%20of,in%20the%20Middle%20East.

New York Times. (2024). *G.O.P. Officials, Once Critical, Stand by Trump After NATO Comments* (Çevrimiçi)
<https://www.nytimes.com/2024/02/12/us/politics/trump-nato-republicans.html>

Pothier, F., & Vershbow, A. (2022). *NATO and Trump: the case for a new transatlantic bargain*. Atlantic Council.

Washington Examiner. (2024). *Poland's Tusk rightly calls out NATO freeloader Spain*. (Çevrimiçi)
<https://www.washingtonexaminer.com/opinion/beltway-confidential/2944971/polands-tusk-rightly-calls-out-nato-freeloader-spain/>

Washington Post. (2009). *After 43 Years, France to Rejoin NATO as Full Member*. (Çevrimiçi)
<https://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2009/03/11/AR2009031100547.html>

DİPLOMATİK İLİŞKİLER ve POLİTİK ARAŞTIRMALAR MERKEZİ
CENTER for DIPLOMATIC AFFAIRS and POLITICAL STUDIES

+90 216 310 30 40 info@dipam.org

+90 216 310 30 50 www.dipam.org

Merdivenköy Mah. Nur Sok. Business İstanbul
A Blok Kat:12 No:115, Kadıköy/İstanbul

YAZAR HAKKINDA

Ata Cem KUZUCU, 2021 yılında İstanbul Üniversitesi İşletme Bölümü'nden mezun oldu. Yine 2021 yılında ikinci üniversite kapsamında Anadolu Üniversitesi Tarih Bölümü'nden mezun oldu. 2022 yılında İstanbul Üniversitesi Avrupa Birliği Bölümü'nde yüksek lisans eğitimine başladı. Halen aynı bölümde yüksek lisans eğitimine devam etmekte ve tez döneminde bulunmaktadır. Kuzucu'nun temel ilgi ve araştırma alanları arasında Siyasi Tarih, Avrupa Tarihi ve Siyasal Sistemler bulunmaktadır. Kuzucu, DİPAM'da Uluslararası Örgütler alanında staj çalışmasını sürdürmektedir.